

РЕШЕНИЕ

№ 543

гр. Пловдив, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20225001000486 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №15 от 19.05.2022 г.,постановено по т.д.№20225100900006 по описа за 2022 г. на Окръжен съд-Кърджали е отхвърлен като неоснователен предявения от „М.“ЕООД-гр.Б.,с ЕИК ... против „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК иск с правно основание чл.327 от ТЗ,за заплащане на сумата с общ размер на 59 070 лв. с ДДС,представляваща стойността на продадени стоки,индивидуализирани в проформа фактура №78/18.04.2018 г.,с наименование на стоките,количество,единична цена,както следва:5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева на обща стойност 3 900 лева;5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева на обща стойност 18 850 лева;2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева,ведно със законната лихва върху сумата от 59 070 лева,считано от завеждане на исковата молба.

Със същото решение е отхвърлен като неоснователен и предявения от „М.“ЕООД-гр.Б.,с ЕИК ... против „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК иск с правно основание чл.55,ал.1,предл. първо от ЗЗД,за заплащане на сумата с общ размер на 59 070 лв. с ДДС,представляваща паричната равностойност на получени от „Х.“ЕООД-гр.К. без основание

стоки,индивидуализирани в проформа фактура №78/18.04.2018 г.,с наименование на стоките,количество,единична цена,както следва:5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева на обща стойност 3 900 лева;5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева на обща стойност 18 850 лева;2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева,ведно със законната лихва върху сумата от 59 070 лева,считано от завеждане на исковата молба.Освен това,с решението от 19.05.2022 г. на ОС-Кърджали е осъден ищеца „М.“ЕООД-гр.Б. с ЕИК ... да заплати на ответника „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК,направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 2 302 лева.

Срещу горното съдебно решение е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство-„М.“ЕООД-гр.Б. с ЕИК ...,чрез пълномощника му адв. Б. К..В жалбата е изложено становището,че обжалваното решение е неправилно поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила,като се твърди в тази насока,че се касае за допуснати нарушения на основни начала,регламентиращи дейността на съда при разглеждане на делото в първото открито съдебно заседание,които нарушения са ограничили правото на защита на ищцовото дружество.Според жалбоподателя,в същото заседание първоинстанционният съд в нарушение на процесуалните правила е оставил без уважение заявеното от ищеца преди самото заседание /с молба вх.№1296 от 16.05.2022 г./ доказателствено искане за разпит на един свидетел за установяване на факти и обстоятелства,на които ищецът се е позовал в самата искова молба,а именно-че на посочената в исковата молба дата и място,ищцовото дружество-като продавач е доставило на ответника-като купувач индивидуализираната в проформа фактура №78/18.04.2018 г. стока.В жалбата е изразено несъгласие с извода на съда,че искането за разпит на един свидетел е било преклудирано,тъй като не е било направено едновременно с предявяване на исковата молба.Заявява,че в случая предприетото от него процесуално действие намира своето основание в разпоредбата на чл.146,ал.3,вр. ал.1,т.5 и ал.2 от ГПК и като не е съобразил това,първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение.Изразява несъгласие и с другия аргумент на съда,обосновал отказа да бъде допуснат до разпит един свидетел на ищеца,а именно-че не са били посочени имената на свидетеля и че същият не е бил доведен в проведното се открито съдебно заседание.В този контекст жалбоподателят счита,че разпоредбата на чл.156,ал.2 от ГПК задължава страната,поискала разпит на свидетел да посочи трите му имена и адреса,само когато се иска неговото призоваване,а в останалите случаи свидетелят се води при режим на довеждане-чл.169,ал.3 от ГПК и в тези случаи не е необходимо предварително да се посочват имена и адрес на свидетеля.Поддържа още и аргумента,че дори и да се приеме,че във всички случаи страната е длъжна да посочи трите имена и адреса на свидетеля,за да бъде искането надлежно извършено,то и тогава при липсата на данни за това,съдът всякога е длъжен да даде указания в тази насока,а това не е било сторено в конкретния случай от първоинстанционния съд.А другия довод на съда-неявяването на поискания свидетел в открито заседание,е лишен от всякаква правна логика,според дружеството-

жалбоподател,тъй като преди съдът да се е произнесъл по искане за разпит на свидетел,няма как да се стигне до неговото довеждане.

Поддържа се още от жалбоподателя,че решението е неправилно и поради необоснованост на фактическите изводи на решаващия състав на Окръжен съд-Кърджали и че в нарушение на чл.195,ал.1 от ГПК,а оттам и на процесуалните правила за постановяване на решение при напълно разяснено дело,съдът не е назначил счетоводна експертиза.Твърди в тази насока,че при наличието на данни за счетоводно отразяване на процесната доставка /приложената към исковата молба проформа фактура,неоспорена от ответника в преклузивния за това срок/ съдът необосновано е заключил,че въпросната доставка не се е осъществила,без обаче да провери дали представената фактура е осчетоводена от двете страни по сделката чрез служебно назначаване на счетоводна експертиза.Посочва в тази връзка,че когато за изясняване на някои възникнали по делото въпроси из областта на науката,изкуството,занаятите и др. са нужни специални знания,които съдът няма,разпоредбата на чл.195 от ГПК го задължава по свой почин и служебно да формулира задача към експертизата като израз на въведения с чл.7,ал.1 от ГПК принцип на служебно начало за изясняване на делото от фактическа и правна страна,а неизпълнението на това задължение всякога се явява съществено процесуално нарушение.

Въз основа на горните аргументи,дружеството-жалбоподател моли да бъде отменено обжалваното решение като неправилно и решавайки спора по същество,настоящата инстанция да постанови решение,с което да уважи предявения срещу ответника „Х.“ЕООД осъдителен иск по чл.327 от ТЗ за заплащане на общата сума от 59 070 лв. с ДДС,формирана като сбор от стойността на продадените от ищеца на ответника стоки,индивидуализирани в проформа фактура №78/18.04.2018 г.,получени от ответната страна на същата дата,с място на разтоварване-гр.К.,ведно със законната лихва върху тази главница,считано от завеждане на исковата молба до окончателното плащане на задължението.А в условията на евентуалност,в случай,че не се установят договорни отношения между страните по дело за доставките от ищеца на ответника стоки по приложената проформа фактура №78/18.04.2018 г.,чиято доставка е оформена с товарителница,серия V-3 №031284/18.04.2018 г.,жалбоподателят моли да бъде постановено решение,с което да бъде осъдено ответното дружество да му заплати сумата от 59 070 лв. с ДДС като парична равностойност на получените от ответника стоки,получени без основание по смисъла на чл.55,ал.1,предл. първо от ЗЗД,с наименование на стоките,количество,единична цена и обща стойност за съответния артикул,както следва: 5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева,на обща стойност 3 900 лева;5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева на обща стойност 18 850 лева;2500 кг. леблебиа при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева,ведно със законната лихва върху претендираната главница,считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.Претендира присъждането на разноски съгласно представен по настоящото дело списък на разноските.

Въззиваемият „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК е подал в законния срок,чрез пълномощника си адв. Д. Б.-С.,писмен отговор на въззивната жалба,в който излага становището,че обжалваното решение на ОС-Кърджали е правилно и законосъобразно,а жалбата е изцяло неоснователна.Подробните си аргументи в тази насока въззиваемото дружество развива в отговора си и моли въз основа на тях да бъде оставено в сила атакуваното съдебно решение и да се отхвърли изцяло процесната въззивна жалба.Претендира направените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски,включително и адвокатско възнаграждение.

Пловдивският апелативен съд,като се запозна с акта,предмет на обжалване,както и с наведените от жалбоподателя оплаквания,а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните,намира за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима,тъй като е подадена от страна в първоинстанционното производство,имаща правен интерес да обжалва конкретното решение предвид постановления с него краен резултат и при подаването на жалбата е спазен двуседмичния срок по чл.259,ал.1 от ГПК.Ето защо жалбата подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК,Пловдивският апелативен съд намира,че същото решение е валиден съдебен акт,тъй като е постановено от надлежен съдебен състав,в пределите на правораздавателната власт на съда,в изискуемата от закона форма,решението е подписано,волята на съда е ясно и недвусмислено изразена,като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение,Пловдивският апелативен съд намира,че решението се явява процесуално допустимо и с него съдът е разгледал и се е произнесъл по допустими и предявени по делото осъдителни иски /предявени при условие на евентуалност/.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК,по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение,въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата.В тази връзка,преценявайки оплакванията във въззивната жалба,както и събраните по делото доказателства,Пловдивският апелативен съд приема следното:

По т.д.№6/2022 г. по описа на ОС-Кърджали дружеството „М.“ЕООД-гр.Б. с ЕИК ... /настоящ жалбоподател/ е предявило против „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК осъдителни иски при условията на евентуалност,като с главния иск е поискало ответникът да бъде осъден да му заплати сума в общ размер на 59 070 лв. с включен ДДС,формирана като сбор от стойността на продадените от ищеца на ответника стоки,индивидуализирани в проформа фактура №78/18.04.2018 г.,с наименование на стоките, количество, единична цена и обща стойност за съответния артикул,както следва:5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева на обща стойност 3 900 лева;5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева на обща

стойност 18 850 лева;2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева,получени от ответната страна на 18.04.2018 г.,с място на разтоварване-гр.К.,ведно със законната лихва върху претендираната главница,считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

И в условията на евентуалност,в случай,че не се установят договорни отношения между страните по делото за доставените от ищеца на ответника стоки по проформа фактура №78/18.04.2018 г.,да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата в общ размер на 59 070 лв. с ДДС като парична равностойност на получените от ответника стоки,получени без правно основание по смисъла на чл.55,ал.1,предл. първо от ЗЗД,с наименование на стоките,количество, единична цена и обща стойност за съответния артикул,както следва:5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева, на обща стойност 3 900 лева;5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева,на обща стойност 18 850 лева;2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева,получени от ответната страна на 18.04.2018 г.,с място на разтоварване-гр.К.,ведно със законната лихва върху претендираната главница,считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Исковете са основани на следните твърдения:

Твърди се,че с автомобилен превоз на товар,изпълнен с автомобил марка „Ф.“,модел „К.“,с рег.№...,натоварен на 18.04.2018 г. в гр. Б.,разтоварен на същата дата в гр.К.,ищцовото дружество-като продавач е доставило на ответника-като купувач следните поръчани от последния стоки:

-5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв.,на обща стойност 17 600 лева;

-1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева,на обща стойност 3 900 лева;

-5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева, на обща стойност 18 850 лева;

-2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева,на обща стойност 8 875 лева.

Твърди се,че доставката на описания по-горе товар е удостоверена с товарителница,серия V-31284/18.04.2018 г.,издадена в гр.Б.,откъдето вече за ответника е възникнало насрещното задължение да плати продажната цена на закупените от него стоки,по приложената към исковата молба фактура №78/18.04.2018 г.,на обща стойност от 59 070 лв. с ДДС,която обаче и към момента на завеждане на делото все още била неизплатена от страна на ответника.

На база тези твърдения ищецът заявява,че за него,като продавач,изпълнил задължението си да прехвърли на ответника собствеността върху описаните по-горе

стоки,се е породил правен интерес от завеждане на процесната искова молба,с искане да бъде осъдено ответното търговско дружество „Х.“ЕООД с ЕИК да изпълни задължението,като плати цената на придобитата от него стока,подробно индивидуализирана в проформа фактура №78/18.04.2018 г.,която цена възлиза на общата сума от 59 070 лв. с ДДС.Заявил е,че претендира и законната лихва върху тази главница,считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В условията на евентуалност,в случай,че не се установят договорни отношения между страните по делото за доставените от ищеца на ответника стоки по приложената проформа фактура №78/18.04.2018 г.,чиято доставка е оформена с горепосочената товарителница,ищецът моли сумата от 59 070 лв. с ДДС да му бъде изплатена като парична равностойност на получените от ответника стоки,поддържайки твърдението,че те са получени без основание по смисъла на чл.55,ал.1,предл. първо от ЗЗД,с наименование на стоките,количество,единична цена и обща стойност на съответния артикул,както е описано по-горе.

Ответникът „Х.“ЕООД-гр.К. с ЕИК е подал пред първоинстанционния съд писмен отговор на исковата молба,но тъй като това е станало след изтичане на преклузивния двуседмичен срок по чл.367,ал.1 от ГПК /както правилно е констатирано от първоинстанционния съд/,то следва да се счита,че такъв отговор не е подаван,респективно,че не подлежат съобразяване приложените към този отговор писмени доказателства,които резонно не са и приети като такива по първоинстанционното дело.Въпреки това обаче,следва да се зачете изразеното от ответника в съдебно заседание /чрез представител по пълномощие/ становище по процесните евентуално съединени искове,съгласно което ответникът счита тези искове за неоснователни.

С обжалваното решение №15 от 19.05.2022 г.,постановено по т.д.№20225100900006 по описа за 2022 г. на ОС-Кърджали,е прието за недоказано както постигането на съгласие за продажбата от ищеца,респективно-покупката от ответника,на описаните в представената проформа фактура стоки по вид,количество и цена,така и доставянето им от ищеца и получаването им от ответника на сочената в исковата молба дата-18.04.2018 г.Прието е,че още в този контекст,че доставката на процесните стоки не се установява и от съставената от ищеца товарителница,подписана единствено от негова страна,тъй като получаването на товара не е удостоверено от получателя с подпис върху товарителницата съгласно чл.65 от Закона за автомобилните превози.По тези съображения е прието,че е недоказан и оттам-неоснователен предявеният иск с правно основание чл.327,ал.1 от ТЗ за заплащане на сумата от 59 070 лв. с ДДС като продажна цена на стоките,описани в проформа фактура №78 от 18.04.2018 г.Затова този иск е отхвърлен изцяло с обжалваното решение.С оглед отхвърлянето му,първоинстанционният съд се е произнесъл и по предявения евентуален иск по чл.55,ал.1,предл. първо от ЗЗД,но е приел,че и този иск е неоснователен /съответно го е отхвърлил като такъв/ по съображения,че по делото не се е доказало получаването на процесната стока от ответника.

В процесната въззивна жалба главните оплаквания на ищеца-жалбоподател са за

допуснати съществени процесуални нарушения от първоинстанционния съд, довели до това делото да остане неизяснено от фактическа страна, а оттам и да се стигне и до необоснованост на фактическите изводи, поставени в основата на първоинстанционното решение. И понеже в тази връзка жалбоподателят е заявил, че процесуалните нарушения на съда касаят допускането и събирането на доказателства, относими към конкретния правен спор, то в жалбата си е направил искания за допускане на доказателства във въззивната инстанция. С протоколно определение от 12.10.2022 г. въззивният съд е уважил заявеното от жалбоподателя доказателствено искане да му бъде допуснат до разпит един свидетел при режим на довеждане за установяване на обстоятелства, касаещи извършването на твърдяната от него доставка на стоки. За да допусне посоченото доказателство, въззивният съд е счел, че то е относимо към спора, но освен това е приел, че същото е било заявено пред първата инстанция и отказано от съда при допуснато процесуално нарушение. В обобщение, посоченото доказателство е допуснато от настоящия съд, като е прието, че в този случай е налице основанието по чл. 266, ал. 3 от ГПК. Другото заявено в жалбата искане да бъде назначена съдебно-счетоводна експертиза в отговор на конкретно формулирани от жалбоподателя въпроси, не е уважено по съображения, че не са налице предпоставките на посочената законова разпоредба за уважаването му.

По съществото на процесния спор, вземайки предвид събраните пред първата инстанция доказателства, както и събраните в настоящата инстанция гласни доказателства, въззивният съд приема следното:

Предявеният главен иск е основан на разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ. За да се приеме този иск за основателен следва да е доказана твърдяната от ищеца търговска сделка за покупко-продажба на стоки, а наред с това и изпълнението от страна на ищеца на произходящото от сделката негово основно задължение, а именно – да достави на ответника като купувач договорените стоки. В случая, след преценка на събраните и в двете инстанции доказателства, се налага извода, че остава недоказано както сключването на твърдяната от ищеца сделка, така и реалното доставяне на стоките, индивидуализирани в представената от ищеца проформа фактура №78 от 18.04.2018 г. Самата фактура е съставена от страна на дружеството-ищец /настоящ жалбоподател/, но не е подписана от страна на ответника, сочен във фактурата като получател на описаните в нея стоки /сурови фъстъци с черупки и без черупки, бланширани фъстъци и леблебия/. Във фактурата липсва и удостоверяване от страна на ответника на факта на получаване на стоките. Подобно на това, представената от ищеца товарителница серия V-31284/18.04.2018 г. е подписана отново само от страна на ищеца /в графите „изпращач“ и „превозвач на стоката/, но липсва подпис за посочения в товарителницата получател на стоката, а именно – „Х.“ ЕООД-гр. К.. При това положение двата коментирани документа, посочени от ищеца като единствените писмени доказателства за установяване на исковата му претенция по чл. 327, ал. 1 от ТЗ, не доказват възникването на каквито и да било договорни правоотношения между страните по делото, а наред с това не доказват и ищецът реално да е доставил на ответника описаните във фактурата стоки, а последният да ги е получил. Съгласно наложената съдебна практика – напр. решение

№67/31.07.2015г. по т.д.№631/14г. на ВКС,II т. о.,когато фактурата е подписана от лице без представителна власт или не е подписана изобщо и не е отразена в счетоводните регистри на двете страни,не е вписана в дневниците за покупки и продажби и справките – декларации по ЗДДС,не е ползван данъчен кредит по нея – тогава тази фактура сама по себе си не може да установи нито сключване на договор за търговска продажба,нито получаването на стоката.В случая представената проформа фактура,на която се позовава ищецът,не е двустранно подписана,а данни за отразяването ѝ в счетоводните регистри на страните и по-специално-в счетоводството на ответника,не се установяват и не са ангажирани от ищеца доказателства за това.Жалбоподателят-ищец е заявил в тази насока,че първоинстанционният съд е следвало,съгласно разпоредбата на чл.195 от ГПК,служебно да назначи съдебно-счетоводна експертиза за установяване факта на осчетоводяването на фактурата от двете страни.Този довод е неоснователен.Съдът няма задължение служебно да събира доказателства за обстоятелства,отнасящи се до основанието на съответно предявения иск,освен когато самият закон предвижда засилено служебно начало с оглед предмета на съответния иск.За случаите на искове,предявени на основание чл.327,ал.1 от ТЗ,няма установено в закона засилено служебно начало,поради което съдът не е имал задължението служебно да събира доказателства за установяване на обстоятелства,относими към основанието на същия иск.В този контекст не е бил и длъжен служебно да назначава счетоводна експертиза за установяване осчетоводяването на фактурата в счетоводството на страните.Доказателства в тази насока е следвало да ангажира самият ищец,но това не е сторено от него своевременно.При така изложеното,в крайна сметка настоящият съд приема,че представената от ищеца проформа фактура,сама по себе си,не доказва сключването между страните на договор за продажба относно описаните във фактурата стоки,нито пък доказва доставката на същите стоки от ищеца на ответника.Доказателство за извършването на същата доставка от ищеца и за получаване на стоките от ответника не съставлява и горната товарителница,защото факта на получаването им от последния не е удостоверено в товарителницата.

Освен това,в тази товарителница е отразено,че превозваният товар представлява ядки с общо тегло от 13 700 кг.,но за какъв вид ядки става въпрос не е ясно и не е посочено,с оглед на което не може да се приеме,че товарителницата се отнася до превоза на ядките,описани в проформа фактурата.Наред с това,доставката на сочената от ищеца стока не се установява и от показанията на разпитания във въззивното производство и доведен от ищеца свидетел С.М..Неговите показания са твърде неконкретни относно вида и количеството на ядките,които свидетелят сочи,че е превозил през 2018 г. до ответното дружество в качеството му на шофьор,работещ в дружеството-ищец.Същият си спомня,че е превозвал „фъстъци шушулка,с черупка и може би обикновени фъстъци“,без обаче да посочва конкретното им количество,а и не изнася данни да е осъществил превоз на фъстъци без черупка,нито на бланширани фъстъци и на леблебия,каквито стоки също са описани в проформа фактурата наред със суровите фъстъци с черупки.При това положение не може да се приеме,че чрез показанията на същия свидетел се установява доставянето от ищеца,съответно и получаването от ответника именно на стоките,описани в тази

фактура, нито пък става ясно от същите показания какво количество от всеки вид стока е било превозено до ответното дружество от свидетеля като шофьор на посочения от него камион. В обобщение, съдът приема за недоказан факта на доставката на процесните стоки, а установяването на този факт е в тежест на ищеца, още повече, че същият факт не е безспорен между страните, като се има предвид, че ответникът е изразил становище за неоснователността на иска и е отрекъл да е имал каквито и да било търговски отношения с ищеца през 2018 г., а и разпитаната във въззивната инстанция свидетелка на ответника-А.Д. също е заявила, че през същата година дружеството-ищец не е доставяло никаква стока на ответника.

Предвид всичко изложено по-горе въззивният съд намира за изцяло недоказан и съответно на това-за неоснователен предявеният иск по чл.327, ал.1 от ТЗ. До същият краен извод е стигнал и първоинстанционният съд в обжалваното решение и с оглед на това е отхвърлил иска изцяло, като този резултат въззивният съд счита за правилен с оглед на горните мотиви. Ето защо първоинстанционното решение следва да се потвърди в частта, с която е отхвърлен иска по чл.327, ал.1 от ТЗ, ведно с претендираната законна лихва върху главницата, считано от завеждане на ИМ до окончателното плащане /като такава лихва не се дължи предвид неоснователността на иска/.

Отхвърлянето на главния иск и приетия извод, че не се установяват твърдяните договорни отношения между страните изисква разглеждането и на предявения от дружеството-ищец евентуален иск по чл.55, ал.1, предл. първо от ЗЗД. Този иск също е неоснователен. С него се претендира заплащането на исковата сума от 59 070 лв. /с включен ДДС/ като парична равностойност на стоките, за които се твърди, че са получени от ответника на 18.04.2018 г. и се заявява във връзка с евентуалния иск, че те са получени без основание по смисъла на посочената законова хипотеза, а още се твърди, че тези стоки са следните: 5000 кг. фъстъци без черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,52 лв., на обща стойност 17 600 лева; 1200 кг. фъстъци с черупки-сурови при единична цена за килограм от 3,25 лева, на обща стойност 3 900 лева; 5000 кг. фъстъци бланширани при единична цена за килограм от 3,77 лева, на обща стойност 18 850 лева; 2500 кг. леблебия при единична цена за килограм от 3,55 лева, на обща стойност 8 875 лева. След като се претендира паричната равностойност на вещи, получени от ответната страна без основание, то на първо място следва да се установи самия факт на получаване на вещите от ответника. В случая получаването от ответника на описаните по-горе вещи, т.е. на описаните в проформа-фактурата ядки, не се доказва, както вече се коментира по-горе и това само по себе си е достатъчно, за да се приеме за неоснователен и предявеният евентуален иск по чл.55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, защото не може да счита за дължима паричната равностойност на вещи /стоки/, за които не се установява изобщо да са били получени от ответника. Ето защо се налага извода, че и този иск подлежи на отхвърляне като неоснователен. До този извод е стигнал и първоинстанционният съд относно предявения евентуален иск и с оглед на това първоинстанционното решение следва да се потвърди и в частта, с която същият иск е отхвърлен като неоснователен.

Няма основание за отмяна на първоинстанционното решение и в частта за разносните, присъдени в полза на ответника, тъй като присъждането им е съобразено с изхода на спора пред първата инстанция и размера им е правилно определен в съответствие с представените в тази насока доказателства.

Имайки предвид всичко изложено по-горе, въззивният съд намира обжалваното решение за изцяло правилно и като такова същото ще се потвърди изцяло, а въззивната жалба като неоснователна не следва да се уважава.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция дружеството-жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на въззиваемото дружество съдебни разноски за въззивната инстанция в размер на 2302 лв.-платено в брой адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 11.10.2022 г., сключен между „Х.“ЕООД и адв.Д. Б.-С..

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №15 от 19.05.2022 г., постановено по т.д. №20225100900006 по описа за 2022 г. на Окръжен съд-Кърджали

ОСЪЖДА „М.“ЕООД с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.Б., ж.к. „П.“, ул.“И.“ №90 да заплати на „Х.“ЕООД с ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.К., бул.“Б.“ №99 сумата от 2302 лв. /две хиляди триста и два лева/, представляваща направени във въззивното производство по т.д. №486/2022 г. по описа на Апелативен съд-Пловдив разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____